

Сорочинський ярмарок

• ГУМОРЕСКА

Чому пов'язка на нозі?

Є ТАКИЙ анекдот. Приходить хворий до лікаря. У хворого забинтована нога.
 – Що у вас болить? – питає лікар.
 – Голова, – відповідає хворий.
 – А чому пов'язка на нозі?
 – Сповзла...
 Якось я розповів цей анекдот, сидячи в гостях у знайомих. Просили розповісти щось смішне – ось я і розповів.
 Всі засміялися.
 Тільки літній чоловік, який сидів за столом навпроти, якось дивно подивився на мене, замислився, а потім, перехилившись через стіл, сказав:
 – Вибачте, я, мабуть, не все зрозумів... У хворого що боліло?
 – Голова.
 – А чому ж пов'язка на нозі?
 – Сповзла.
 – Та-а-ак! – спантеличено промовив чоловік і чомусь зітхнув. Потім він знову замислився.
 – Не розумію! – сказав він через кілька хвилин. – Де ж тут гумор? Давайте міркувати логічно: адже у хворого боліла голова, чи не так?
 – Голова.
 – Але чому ж пов'язка була на нозі?
 – Сповзла!
 – Дивно! – сказав чоловік і встав з-за столу.
 Він вийшов на балкон і довго курив, задумливо дивлячись у темряву.
 Через деякий час він повернувся і, підсівши до мене, тихо сказав:
 – Хоч ріжте мене – не можу згадати сіль анекдоту! Якщо в людини болить голова, на біса йому зав'язувати ногу?
 – Так він не зав'язував ногу! – сказав я. – Він зав'язав голову!
 – А як же пов'язка виявилася на нозі?
 – Сповзла...
 Він встав і уважно подивився мені в очі.
 – Давайте вийдемо! – раптом рішуче сказав він. – Поговорити треба!
 Ми вийшли в передпокій.
 – Слухайте, – сказав він, поклавши мені руку на плече, – це дійсно смішний анекдот або ви жартуєте?
 – По-моєму, смішний! – сказав я. – А в чому тут гумор?

– Не знаю, – сказав я. – Смішний, і все!
 – Може, ви забули згадати якусь деталь?
 – Яку ще деталь?
 – Ну, скажімо, хворий був одноногим?
 – Це ще чому?!
 – Якщо вважати за можливе, що пов'язка дійсно сповзла, то вона, проповзаючи по всьому тілу, повинна була б захопити обидві ноги!.. Або ж це був одноногий інвалід...
 – Ні! – рішуче відкинув я цю пропозицію. – Хворий не був інвалідом!
 – Тоді як же пов'язка виявилася на нозі?
 – Сповзла! – прошепотів я.
 Він витер холодний піт.
 – Може, цей лікар був Рабинович?
 – несподівано запитав він.
 – Це в якому сенсі?! – здивувався я.
 – Ну, в якому сенсі можна бути Рабиновичем?.. У смішному сенсі...
 – Ні, – відрізав я. – У цьому сенсі він точно не був Рабиновичем.
 – А хто він був у цьому сенсі?
 – Не знаю! Можливо, англієць або киргиз...
 – Чому киргиз?
 – Тому що тато у нього був киргиз і мама киргизка!
 – Ну-у... – розуміюче кивнув він, – якщо батьки киргизи, тоді звичайно...
 – От і славно! – зрадів я. – Нарешті вам все ясно...
 – Мені не ясно, що ж у хворого все-таки боліло!
 – Всього доброго! – сказав я і пішов додому.
 О першій годині ночі у мене здзвонив телефон.
 – Це вам щодо анекдоту дзвонять, – почувся в трубку його голос. – Просто не можу заснути. Ця нога не виходить з голови!.. Адже є ж тут гумор?!
 – Є! – підтвердив я.
 – Ну. Ось і я розумію... Я ж не дурень! Я ж освічена людина. Дружині анекдот розповів – вона сміється. А чого сміється – не розумію... Це, випадково, не відповідь з анекдотів про вірменське радіо?
 – Ні! – сказав я.
 – Тоді просто не знаю, що робити, – заскиглив він.

Описки-самописки

Папка – вушанка.
 Колія документа.
 Навколишній сват.
 Зерновий оклад.
 Василь МОМОТЮК.
 Чернівецька обл.

Він подзвонив мені наступного вечора.
 – Я тут радився з фахівцями, – сказав він. – Всі стверджують, що пов'язка сповзти не могла!
 – Ну і чорт з нею! – закричав я. – Не могла – так не могла! Що ви від мене ще хочете?!
 – Я хочу розібратися в цьому питанні, – сердито сказав він. – Для мене це – справа принципу! Я на відповідальній роботі перебуваю. Я зобов'язаний бути дотепним!.. Я вимкнув телефон.
 Після цього він протягом кількох днів продовжував дзвонити мені і навіть приходив додому.
 Я лявся, обурювався, гнав його – все безуспішно.
 Він навіть не ображався.
 Він дивився на мене своїми світлимими чистими очима і бубонів:
 – Зрозумійте, для мене це необхідно... Я ж за кордон часто виїжджаю... У мене має бути почуття гумору...
 Тоді я вирішив написати про нього розповідь.
 Написати про людину, яка не розуміє гумору.
 Про людину, яка таємничі закони сміху хоче розкласти за допомогою сухої таблиці множення.
 Свою розповідь я відніс у сатиричний відділ одного журналу.
 Редактор довго сміявся.
 – Ну і дуб! – витираючи сльози від сміху, сказав редактор. – Невже такі бувають?
 – Бувають, – сказав я. – Сам бачив.
 – Що ж, будемо друкувати, – вирішив редактор.
 Потім він обійняв мене і, нахилившись до самого вуха, тихо запитав:
 – Ну а мені-то ви по секрету скажете: що ж у хворого насправді боліло?!
 – Голова, – ледь чутно вимовив я.
 – А чому ж пов'язка на нозі?..
 Я зрозумів, що мою розповідь навряд чи буде надруковано...
 Григорій ГОРІН.
 ("Іронічні мемуари").

Мал. Руслена БОГУША

Народні усмішки

Власник нової іномарки прокидається вночі від пронизливого виття сигналізації. Напівроздягнений вибігає з під'їзду, а біля машини у дворі бага-топоверхівки його чекають троє здорованів:
 – Що, братан, ключі приніс? Ну, давай їх сюди...

 – Дівчино, а ви вживаєте міцні напої?
 – Ні.
 – Що, зовсім не п'єте?!
 – Ну, взагалі випиваю, але тільки тоді, коли наливають.

 На автобусній зупинці зустрілися знайомі чоловіки. Один запитує іншого:
 – Ти куди ідеш?
 – Та нікуди. Просто мене жінка в магазин за гудзиками послала, а він зачинений. То я вирішив на зупинці пошукати. Вже дві жмені назбирав...

 В одеській квартирі пролунав телефонний дзвінок. Яків Абрамович бере слухавку і чує в ній молодий жіночий голос:
 – Це Іван Петрович?
 Яків Абрамович відповідає:
 – Мадам! Ви навіть не уявляєте, наскільки ви не туди попали!

• ПРИТЧА

Нагорода

В Господаря Осел із двору зник – Кудись побрів, назад не повернувся. Пішов шукати бідний чоловік І в пошуках на Вовка десь наткнувся.
 – Чи ти не зустрічав мого Осла?
 Шукаю скрізь – і не знайду поганця.
 – Осла? Я врятував його сьогодні вранці – Тонув він у болоті край села...
 – Ну й молодець! Ти, видно, добрий зроду.
 Нагороджу тебе! – Господар веселів.
 – Не треба, – каже Вовк.
 – Вже маю нагороду: Я врятував його – і з'їв.
 (Переклад з вірменської Павла КЛЮЧИНИ).

Прикмета

На собі нічого не можна зашивати. Для цього є хірурги.

• САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

Чудні люди

Чи минуле так впливає, Що такі чудні ми люди: Просим те, чого немає, Ділим те, чого не буде.

Складне життя

Ну й життя! Лиш встигай – не гайся, Бо інакше наступить край. Хочеш жити – або продавайся, Або сам усе продавай.
 Віталій ГУНЬКО.

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Лікарі

ТУТ НЕПОДАЛІК провулку лікар оселився – до нього не потрапити! Люди платять божевільні гроші, вночі до нього записуються. Аж до білки доходить. Лікує невиліковне! Кожному слово скаже ласкаве, пожартує, заговорить. У нього є ліки від усього. І що цікаво: одні й ті самі. Кожному випише по таблетці три рази на день регулярно вживати аж до смерті. І дає упаковку на тридцять штук. Всім до смерті вистачає. Причому треба обов'язково запивати тільки горілкою.
 Хто від такої делікатної медицини відмовиться? І хворий з піснею переходить з цього світу на той, навіть не відчувши різниці.
 Є, правда, на нашій вулиці ще один лікар. Старий професор: сорок книг написав, чогось там лауреат. Ну все знає! З чим не прийде, він замість того, щоб заспокоїти, головою хитає, язиком прицокує, на годинник дивиться і каже, скіль-

ки вам залишилося з точністю до хвилини. Мовляв, медицина безсила, вам залишилося три дні десять хвилин. І помиляється. Пацієнт через день віддає богу душу, спростовуючи діагноз.
 Або професор запропонує курс лікування року на півтора. Причому неухильно: того не можна, цього небажано, про це забудьте... Так простіше померти в хорошій компанії, ніж жити в муках. І хто до такого лікаря поткнеться? Діагностик бісів! Природно, до нього – майже нікого. Навіть безплатно!
 Кому цікаво знати про свою невиліковну хворобу?! Не говори, чим я хворий, краще скажи, чим здоровий! Збрешти те, що людині хочеться. За це ніяких грошей не шкода! А правду знати – дурнів немає! Чим менше лікар знає, тим охочіше до нього люди йдуть. І це – логічно.
 Семен АЛЬТОВ.

ГОРОСКОП

ВОДОЛІЙ (21 січня - 19 лютого)
 знайде нарешті те, що так довго шукав.

Оголошення

"Ппппппродамммммкомммммппппппп'ютерну клавіатуру із заппппппппадаючими-буквамммммми "ппппппп" і "МММММ" (мммммайже нова)".

Запитаннячка

Що скупий платить двічі, що дурень платить тричі – це ще зрозуміло. Але чому ми постійно платимо, навіть не знаючи за що?
 Чи варто нагадувати депутатам про їхні обіцянки, якщо вони були передвиборними?

Іронізми

Розумного відразу видно, а дурня відразу чути. Дивитися на речі просто – це дуже складно. Якби люди не перегнули палицю, то не було б колеса. Великі фігури не люблять фігурувати. Наш народ хлібом не годуй – дай лише поїсти. Мало того, що закопав свій талант, так ще й місце забув. Всі хочуть довго жити, але нікому не хочеться старіти. Щоб дешево відбутися, треба багато заплатити. Купаючись у славі, можна загубити береги. Верблюд завжди чесний: він відкрито плює на те, що йому не подобається. Хтось народжується в сорочці, а дехто – відразу в майці лідера.

Щоб не працювати, як кінь, треба бути підкованим.
 Олексій ТЕРЕЩЕНКО.
 м. Лубни.

Корисна порада (молодим дружинам)

Обід можна значно швидше приготувати, якщо його готування розпочати на годину раніше.

Архів "зорянського" гумору – на сайті www.zorya.poltava.ua

